

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania P. Spółki z o.o. w M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanych: M. P., R. J. , T. P.
o podleganie ubezpieczeniu wypadkowemu i składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej P. Spółki z o.o. w M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej zainteresowanego M. M.,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałym zakresie do rozpoznania,**
- 3. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania P. Spółki z o.o. z siedzibą w M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C. przy udziale zainteresowanych M. P., R. J. i T. P. o podleganie ubezpieczeniu wypadkowemu i składki, na skutek apelacji P. Spółki z

o.o., zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzające go decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił należności z tytułu podróży służbowych przysługujących: M. P. , R. J. i T. P. w związku z wykonywaniem przez nich umowy zlecenia na rzecz P. Spółki z o.o. w M. , a w pozostałym zakresie oddalił odwołanie oraz w pozostałej części oddalił apelację i orzekł o kosztach postępowania za obie instancje.

Odwołująca się spółka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, w zakresie w jakim apelacja została oddalona. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołująca się wskazała na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Potrzeba wykładni dotyczy zdaniem skarżącej przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 r. w zakresie przepisów dotyczących braku obowiązku objęcia ubezpieczeniem wypadkowym osób wykonujących pracę poza siedzibą bądź miejscem prowadzenia działalności zleceniodawcy, budzących poważne wątpliwości interpretacyjne. W ocenie skarżącego regulacja art. 12 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych budzi wątpliwości, szczególnie w zakresie usług transportowych. Kwestia ta nie była jeszcze przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze kasacyjnej wśród zainteresowanych wskazano M. M., do którego nie odnosi się zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego. W związku z tym skarga kasacyjna w części dotyczącej wskazanego przez skarżącą zainteresowanego M.M., jako niedopuszczalna z uwagi na jej wniesienie w stosunku do nieistniejącego orzeczenia, podlegała odrzuceniu.

Skarga kasacyjna w pozostałym zakresie nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem

zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazuje na potrzebę wykładni art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 r. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Skarżąca nie uzasadnia, dlaczego jej wątpliwości są poważne, ani nie wykazuje istniejących w orzecznictwie rozbieżności. Ponadto nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane). Natomiast wykładni wskazanego przez odwołującą się przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z 5 sierpnia 2014 r., I UK 448/13, niepublikowanym, w sprawie, w której skarga kasacyjna tego samego płatnika, jak w niniejszej sprawie – P. Spółki z o.o., została oddalona, i w której również podnoszono zarzut naruszenia art. 12 ust. 3

ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 r. przez jego błędną wykładnię.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną w części dotyczącej wskazanego przez odwołującą się zainteresowanego M. M., a w pozostałej części na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).